

ЗМІСТ

Заходьте й не бійтеся!	6
Квартира № 124. Привиди, яких ніхто не боявся	10
Квартира № 37. Вампір, який нудився вночі	20
Квартира № 118. Русалка, яка заливала сусідів	30
Квартира № 54. Песик, якого ніхто не слухав	40
Квартира № 82. Злий чарівник, який не хотів добрішати	51
Квартира № 104. Мавка, якій не подобалися власні коси	62
Квартира № 79. Домовик, який дуже любив порядок	72
Квартира № 80. Фея, яка на всіх образилася	82
Квартира № 48. Чудовисько, яке говорило «бу-у-у»	91
Квартира № 17. Джин, який заледве не зруйнував будинок	101
Ось і все!	111

ЗАХОДЬТЕ Й НЕ БІЙТЕСЯ!

Привіт усім! Я Захар.

А це — мої мама з татом, Ксеня й Тарас. Мама дає лад цьому великому будинку. Тато тут за старшого охоронця, він дбає про безпеку. Так-так, я кажу чистісіньку правду: мешканці цього дому бояться всього на світі. Хоча недавно весь світ жахався саме їх. Наших пожильців люди звикли називати монстрами. Досі сахаються їх. А ще — лякають ними дітей та онуків.

Я теж їх боявся. Поки мама з татом не дозволили мені зайти в цей дім і познайомитися з ними ближче. Кажуть, що мешканці не люблять, коли на них витріщаються. Вам це так само не подобається, правда? Отож. То й не дорікайте.

До мами з татом наші дивні пожилці вже звикли. Тому не ховаються від них. Навпаки, часто самі приходять і розповідають про своє минуле. Найцікавіше батьки потім переказують мені. Щоб я записував для історії. А відтак — переповідав іншим. Як-от вам зараз, усім і кожному, хто тримає в руках цю книжку.

Інакше всі й надалі вважатимуть мешканців будинку «Вау!» страшкáми чи кумедними, недолугими створіннями.

А це зовсім не так!

Звідки взявся будинок «Вау!» і чому він так називається

Зараз поясню. «Вау!» — так я скоротив слово «Вавилон». Це таке стародавнє місто, столиця Вавилонії. Не просто місто — найбільше місто свого часу. Як називають великі міста? Правильно, мегаполіси.

Слово «вавилон» означає «змішання». Саме тому наш великий будинок назвали Вавилоном. Тут в одному місці зібралися та змішалися дуже різні істоти. Таких будинків зведено вже чимало. Бо як інакше розмістити химерних персонажів усіх можливих казкових світів? Тут ви зустрінете кого завгодно. Навіть того, про чие існування ніколи не здогадувалися.

Чому раніше вони не жили поруч з людьми? Все дуже просто: бо мешкали в паралельних світах. Аж раптом сталося величезне стихійне лихо.

Було так. Світи, яких ми не бачили раніше, влаштовані за своїми законами. Їх населяють різні істоти, добрі і злі, вродливі і страшененькі. Кожна з цих істот має певні здібності, яких жоден у нашому світі не має. І якось вони почали з'ясовувати, чиї здібності сильніші. Особливо старалися чародії.

Тепер уявіть, що може зчинитися, коли на перетині світів починають мірятися силами. Уявили? Там усе сталося набагато гірше, ніж ви уявляєте! Бо ніхто не бажав визнати себе переможеним. Усе затрусилося, закрутилося, захиталося — і розкололося. Адже почався могутній землетрус. І все довкола мешканців не видимих нами світів змішалося і зруйнувалося.

Щоб не загинути й не зникнути, ці створіння перебігли в наш світ і наш час. Нам, людям, довелося давати цьому раду й рятувати вцілілих.

Отак і почали зводити великі житлові комплекси. Тепер усі створіння змушені пристосовуватися до нового життя. Не одразу вдається. Та вони долають труднощі. Просять лише, щоб у їхнє життя не втручалися.

Ось чому мій тато стежить тут за порядком.

Я ж, коли побачив усе й усіх разом уперше — не стримався, вигукнув: «WOW!» — БАУ! Це англійською. А українською значить — *ого-го, нічого собі, ух ти, оп-па*.

Ось так і прижилося «Бау!» — скорочена назва «Вавилону».

Ну, здається, усе пояснив. Бачу, вам кортить зазирнути до будинку «Бау!» бодай одним оком. То ж заходьте,

не бійтеся, буде весело! Тут чимало квартир, тихенько зазирнемо до першої-ліпшої.

Чому не по порядку? Бо все змішалось: ми ж у «Вавилоні»!

У цій квартирі — три кімнати.

Одну зайняв Лицар, привид похмурого замку. Він являвся й гримів залізними латами. Лякаючи кожного, хто бодай на одну ніч знайшов там притулок.

Його сусідою став Сивий — привид закинутої сільської хати. До того, як у його світі сталося лихо, Сивий тихо та спокійно жив на горищі й лякав цікавих роззяв. Без роботи не сидів. Завжди знаходився хтось, хто на заклад зазірав туди вночі. І щоразу тікав з криком, щойно бачив перед собою білу примару.

Ще з ними поселили Пані. Вона була привидам королівського театру. Тому завжди являлася в різному, але повсякчас розкішному вбранні. Пані пишалася тим, що

не лякала акторів і шановну публіку, а була театральним талісманом. Якщо дійство Пані не подобалося, вона просто не показувалася на очі. Відтак лицедії сумували і грали погано. За що глядачі освистували їх, жбурляли в них гнилі помідори й червиві яблука, вимагали повернути їм викинуті на вітер гроші. Тож автори підлещувалися до Пані, просили зглянутися, не судити суворо. І наступного разу явитися чи то за лаштунками, чи то в партері, чи хоча б у театральному буфеті.

На новому місці Пані дуже швидко засумувала. Адже ніхто не ходив до неї на поклін. Ніхто не співав серенад, не казав приємних слів, не пропонував своє вбрання для виходу в люди. Пані мала лише одну сукню з невагомим рожевим шовком і простенький капелюшок.

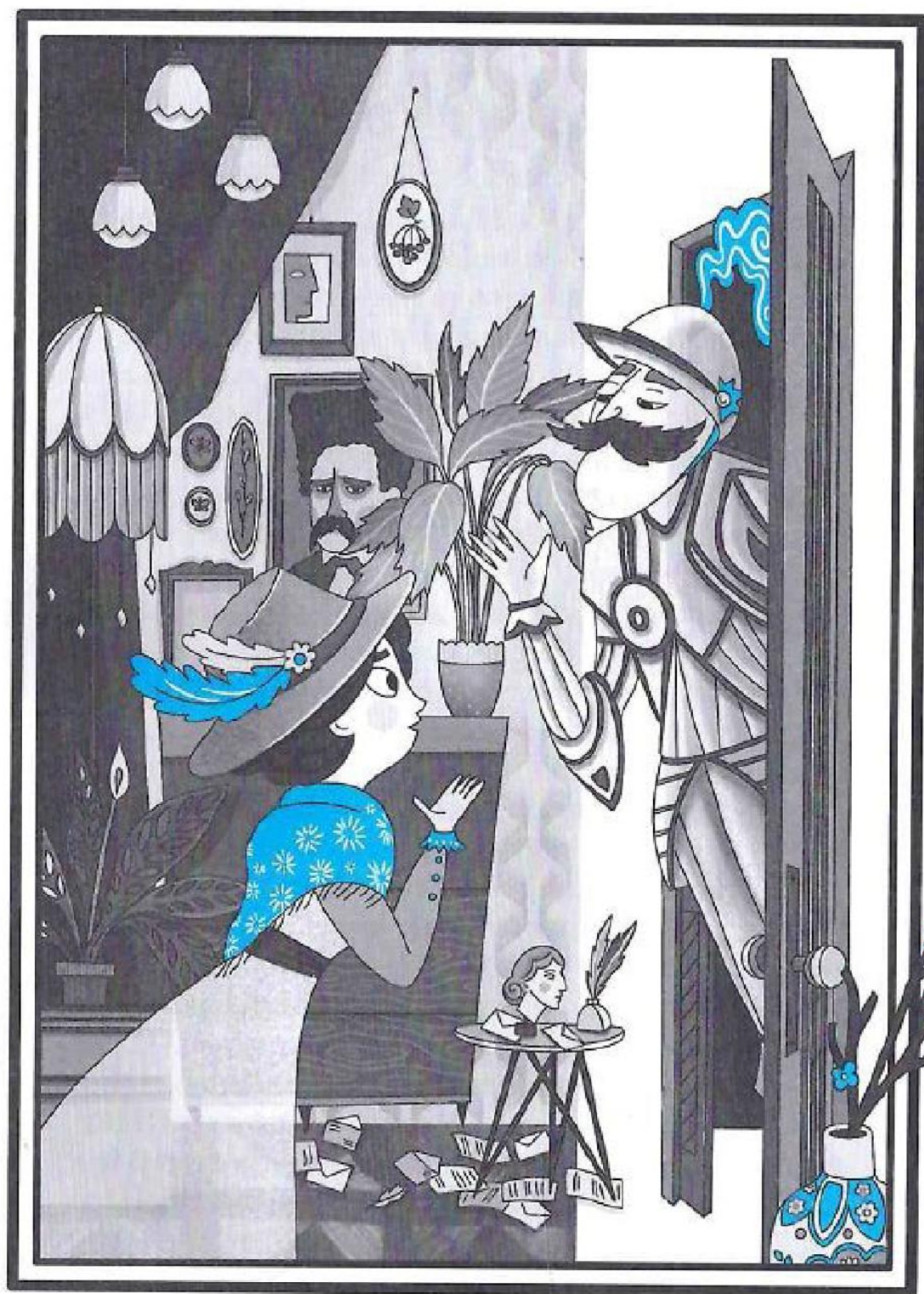
Першої ж ночі Пані вирішила виспатися, набратися сил. Уже ранком спланує, як бути далі. Та щойно вона задрімала, під вхідними дверима голосно забрязкав латами Лицар.

— Дайте мені спокій, хаме! — закричала Пані обурено.

— Я прийшов із візитом! — почулося з-за дверей. — Нас тут двоє. Тож мусимо навідувати одне одного й триматися купи.

— Нас троє! — почувся роздратований хрип Сивого. — І я теж хочу спати!

— Привиди не сплять! — гордо заявив Лицар, войовниче брязнувши мечем. — Ми повинні являтися! Інакше одного разу зникнемо. Ви хочете зникнути? Я — ні! Лицарі не можуть зникнути! Як і прекрасні дами!

Слова про прекрасну даму потішили Пані. Вона змінила гнів на ласку, поправила невагомий рожевий капелюшок і дозволила собі явитися сусідам. Побачивши її, Лицар галантно вклонився. Від цього лати загриміли ще гучніше, і Сивий розгнівався ще більше. Він вилетів зі своєї кімнати, зависнув у повітрі над парочкою привидів і обурено завив:

— Агов, благородний Лицарю! Ти не благородний! Ти — безголовий!

— А ти — сліпий! — гаркнув Лицар, забувши на мить про збентежену Пані. — Ось моя голова, бачиш!

Лицар зняв із плечей свою голову в шоломі з опущеним заборолом. Тицьнув її під носа Сивому, аж той сахнувся. Відтак гордо повернув голову на місце і знову схилився перед Пані в поклони.

— Ну його, цього телепня. Прогуляймося.

— З превеликою радістю!

Пані зашарілася так, як уміють червоніти від задоволення лише привиди. Вона взяла Лицаря невагомою рукою під невагому руку, закуту в лати. Пустила кавалерові бісики, які помічають лише привиди, й кокетливо запитала:

— І куди ж ми підемо, благородний лицарю?

— Нікуди ви не підете! — знову втрутився Сивий.

До своєї заяви додав улюблений трюк: склав невагомі руки човником, приставив до рота й голосно загудів. Так гуде вітер, коли вривається в димар усіма покинутої хати.

— Чому це? — запитав Лицар підозріло. — Може, ти нам завадиш? Вирішив налякати шляхетного Лицаря

оцим своїм безглуздим пугиканням? Це не страшно, колего.

— І навіть не смішно, — пихато додала Пані. — Хто-хто, а я достеменно знаю, які вони — справді смішні театральні вистави.

— Еге ж, — глузливо реготнув Сивий. — Про війну й театри ви знаєте все докладно. Інший би посперечався, а я не буду. Але й вам, колеги, дорогі мої сусіди, гуляти ніде. З цим ви навряд чи посперечаетесь. Чотири стіни, три кімнати й коридор метрів десять! Бу-га-га, гуляйте від стінки до стінки!

Утішений перемогою, Сивий зареготав так, як завжди реготав у отвір чорної, давно не чищеної від сажі пічної труби.

— У нашого сусіди погані манери, — наморщила носика Пані. — Гірші навіть, ніж у тролів зі сто сорок шостої квартири. Але він має рацію.

Лицар не мав наміру миритися з поразкою.

— Повірте, це тимчасові труднощі, — заявив гордовито. — Нам з вами, прекрасна Пані, недовго доведеться являтися одне одному й заразом цьому вульгарному типові. Саме тому, до речі, я й сказав: нас тут двоє.

— Та ясно! — не вгавав Сивий. — Мене для вас не існує! Ви пихаті й гордовиті! Тільки ж ви — лише примари!

— А він усе добре затамив! — Лицар підморгнув Пані. — Так, ми — привиди з вищого світу. Тому дуже скоро знайдемо собі зручні для явлення місця.